

Tudi drugi so dobili različne kazni. — Bilo je polno glasnega smeha, ki se je časih hipoma dvignil in razgubil. Nedorodno veselje je plavalo nad radostno petorico. Vsi so bili že pozabili na sovo, ki sovika ob poznih večerih in straši potnika. Tako je strah izginil izmed njih, in sama zadovoljnost in radost sta ostali.

Joško in Milček sta se poslovila. Milček je šel s hrbtom naprej, ker je imel zadaj raztrgane hlače. Ni maral, da bi ga še enkrat kdo sramotil. Ko so se vrnili Svetnikovi nazaj na hodnik, in sta šla Joško in Milček po stopnicah dol, je zadnji stisnil v hlačnem žepu pest in jo v tistem hipu pokazal na dan.

„Rekel si, da sem neumen . . . Prekliči!“

Takrat je dobil Joško nepričakovano naglo na hrbet pet udarcev. Milček je zbežal pred njim hitro po stopnicah dol in čez vežna vrata ven. Joško je izprevidel, da ga ne ujame in zato je sklenil gorkejšje maščevanje.

Zunaj je bilo oblačno, in tema je ovijala dol in breg.

Dobro jutro!

*Solnček sije, ptička poje,
vse se veseli,
ej, zaspanke in zaspančki,
brž na noge vsi!*

*Smeh na ličecih okroglih,
smeh jim je v očeh,
kamor mi oko pogleda,
smeh povsod, le smeh!*

*In meglice raztope se,
z neba na zemljo
v zadovoljstvu, tihi sreče
smeje se zlató!*

*„Dobro jutro, dobro jutro!“
kliče vse tedaj,
in vsa zemlja je kot eden
blažen nasmehljaj!*

Igor.

